

**Sud Bosne i Hercegovine
Sud Bosne i Hercegovine**

Broj: S1 3 U 031655 19 U
Sarajevo, 20.02.2020. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Ljiljane Lalović, kao predsjednika vijeća, Željke Krmek i Davora Žilića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Stanke Čeklić, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja [ime], ulica Jovana Dučića broj [broj], Istočno Sarajevo, protiv rješenja broj: UP1 03-1-37-1-147-5/18 DGL od 12.12.2018.godine, tužene Agencije za zaštitu ličnih podataka u BiH, ulica Vilsonovo šetalište broj 10, Sarajevo, u upravnoj stvari obrade i zaštite ličnih podataka, na nejavnoj sjednici održanoj dana, 20.02.2020. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Rješenjem tužene broj: UP1 03-1-37-1-147-5/18 DGL od 12.12.2018.godine, odbijen je tužiteljev prigovor izjavljen protiv JP Radio-televizije Republike Srpske, kao neosnovan.

Blagovremeno podnesenom tužbom tužitelj je osporio zakonitost i pravilnost konačnog rješenja tužene zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene zakona i povrede pravila upravnog postupka. U činjeničnom supstratu tužbe, ističe da je dana 18.07.2018. godine, podnio prigovor Agenciji za zaštitu ličnih podataka, protiv JP Radio televizije RS zbog povrede Ustavom zajamčene zaštite tajnosti ličnih podataka i zloupotrebe ličnih podataka propisane članom 23. Ustava RS, odnosno,

člana II/2, II/6 Ustava BiH i člana 8. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i sloboda. Smatra da je RTRS javni servis koji suprotno Zakonu o zaštiti ličnih podataka kontinuirano krši Zakon o zaštiti ličnih podataka u BiH, jer je suprotno zakonu koristio i obrađivao lične podatke tužitelja bez njegove saglasnosti i znanja, čime je povrijedio odredbe člana 22., 23., 24. i 25. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH. Pored toga, smatra da je tužena, suprotno odredbi člana 11. Zakona o upravnom postupku, odugovlačila sa vođenjem upravnog postupka i donošenjem konačnog rješenja, imajući u vidu da je već u dopuni prigovora imala sve dokumente za donošenje rješenja. Oспорava navode iz rješenja prema kojima kontrolor prilikom obrade ličnih podataka preko obrađivača nije dužan da o tome obavještava nosioca podataka, jer je to izričito propisano članom 22. Zakona o zaštiti ličnih podataka, te dodaje da nikada ni od jednog organa nije bio obavješten da će se njegovi lični podaci prikupljati, obrađivati, odnosno, unositi u nečiju evidenciju i koristiti. Navodi da se zbog nedonošenja rješenja u zakonskom roku i njegove neinformisanosti o postupku, obratio Mtel-u, koji ga je aktom od 22.11.2018.godine obavijestio da Telekomunikacije RS a.d. Banja Luka nisu raspolagale njegovim ličnim podacima, što je smatra u koliziji sa konstatacijom iz osporenog akta u kojem se navodi da je RTRS lične podatke obveznika RTV takse prikupio preko Telekoma RS, odnosno, Mtel-a kao obrađivača. Smatra da je tužena rješenje donijela primarno na osnovu zaključenog ugovora o naplati RTV takse od 18.11.2005.godine, kojim je navodno uspostavljen odnos sa Telekomom RS-a, odnosno, Mtel-a sa RTRS-om za koji se ispostavilo da ga tužena ne posjeduje u spisu, te samim tim nije imala uvid u isti. Slijedom iznijetih razloga smatra da je osporeni akt donesen uz kršenje odredbi materijalnog zakona na koje je naprijed ukazano, kao i odredbi člana 126. i 150. Zakona o upravnom postupku, procesnog zakona, zbog čega je osporeni akt nezakonit, te predlaže da sud donese rješenje kojim će poništiti osporeno rješenje i naložiti tuženoj Agenciji za zaštitu ličnih podataka da u određenom roku donese rješenje kojom se nalaže brisanje i uništavanje ličnih podataka tužitelja u službenoj evidenciji RTRS-a.

U odgovoru na tužbu tužena i zainteresovano lice su predložili da se tužba odbije kao neosnovana, ostajući kod razloga datih u obrazloženju osporenog rješenja.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“, broj:19/02, 88/07,83/08 i 74/10—u daljem tekstu ZUS), pa je odlučio kao u dispozitivu iz sljedećih razloga:

U provedenom postupku tužena je cijenila zakonitost obrade tužiteljevih ličnih podataka u postupku naplate RTV takse i uskraćivanja informacije o obradi ličnih podataka u odnosu na princip pravičnosti i zakonitosti iz člana 4. stav 1. tačka a) Zakona o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik BiH broj 19/06, 76/11 i 89/11).

Zakonom o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik BiH“ broj:49/06), odredbama člana 4. do 21. uređeni su osnovni principi zakonite obrade ličnih podataka, a prema članu 4. ovog Zakona, kontrolor je, između ostalog, obavezan da lične podatke koje prikuplja obrađuje na pravičan i zakonit način, da lične podatke koje prikuplja ne obrađuje na bilo koji način koji nije u skladu s tom svrhom, kao i da lične podatke obrađuje samo u mjeri i obimu koji je neophodan za ispunjenje određene svrhe. U skladu sa članom 6. istog Zakona, kontrolor podatke može obrađivati bez saglasnosti nosioca podataka ako, između ostalih uslova, vrši obradu ličnih podataka u skladu sa zakonom ili je obrada neophodna da bi se ispunile nadležnosti utvrđene zakonom, odnosno, ako je obrada ličnih podataka potrebna za ispunjenje zadatka koji se vrši u javnom interesu.

Nadalje, u konkretnom slučaju pravno relevantne su i odredbe Zakona o Javnom radio-televizijskom sistemu Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik BiH", broj:78/05, 35/09, 32/10, 51/15 i 25/16), Zakona o Radio-televiziji Republike Srpske ("Službeni glasnik RS" broj: 49/06, 73/08, 42/10, 89/13 i 44/16).

Zakonom o Javnom radio-televizijskom sistemu BiH u članu 2., definisano je da RTV taksa predstavlja taksu za posjedovanje radio ili TV prijemnika u domaćinstvu i kod pravnog lica. Nadalje, članom 17. navedenog Zakona, propisano je da svako domaćinstvo i pravno lice na teritoriji BiH koje posjeduje radio ili TV prijemnik, ima obavezu da plaća mjesečnu taksu za posjedovanje tog prijemnika. U članu 19. stav (1) propisano je da se smatra da jedno lice u svakom domaćinstvu i svako pravno lice u BiH imaju radio ili TV prijemnik, dok se ta pretpostavka prema stavu (2), može osporiti pisanom izjavom nosioca domaćinstva. Dakle, odredbama Zakona Javnom radio-televizijskom sistemu BiH je propisana obaveza plaćanja RTV takse za posjedovanje radio ili TV prijemnika na teritoriji Bosne i Hercegovine. U članu 18. istog Zakona, propisano je da naplatu RTV takse mogu vršiti javni RTV servisi putem vlastitih službi ili taj posao na ugovornoj osnovi mogu povjeriti drugim preduzećima. Osim toga, u članu 42. stav (4) i (5) ovog Zakona, propisano je da RTV taksu naplaćuju operateri telekoma zaključno sa 30.06.2016. godine, te da su isti pri prikupljanju RTV takse, dužni uložiti napore kao pri

naplaćivanju vlastitih potraživanja. Dakle, Zakonom o Javnom radio-televizijskom sistemu BiH, pored mogućnosti zaključenja ugovora o naplati RTV takse putem drugih pravnih lica, izričito je propisano da ovu taksu naplaćuju operateri telekoma zaključno sa 30.06.2016. godine, koji su dužni uložiti napore prilikom naplate kao pri naplaćivanju vlastitih potraživanja. Nadalje, Zakon o Radio-televiziji Republike Srpske u članu 38. stav (2) propisuje da RTRS direktno primjenjuje odredbe Zakona o Javnom radio-televizijskom sistemu BiH koje se odnose na RTV taksu, na utvrđivanje visine RTV takse, način ubiranja iste i raspodjelu prihoda između javnih servisa. U članu 39. ovog Zakona, propisano je da RTRS vrši naplatu RTV takse na teritoriji Republike Srpske i da naplatu može vršiti putem vlastitih službi ili na ugovornoj osnovi taj posao povjeriti drugim pravnim licima (javna preduzeća, agencije).

Shodno navedenim odredbama, i prema ocjeni ovog Suda, Radio i televizija RS kao javni servis ima zakonit osnov da u svrhu naplate RTV takse, vrši obradu ličnih podataka lica koja su obveznici plaćanja ove takse, a Telekomunikacije RS sada Mtel, bio je obavezan da na području Republike Srpske naplaćuje RTV taksu u ime RTRS-a.

Ovo Vijeće za upravne sporove nalazi neosnovanim navode iz tužbe da je tužena Agencija za zaštitu ličnih podataka izvršila povredu načela materijalne istine, te zakonskih odredbi koje se odnose na utvrđivanje činjenica i dokazivanja, jer je osporeno rješenje donijela na osnovu ugovora zaključenog između RTRS-a i Telekomunikacija RS, odnosno Mtel-a. Naprotiv, tužena je zakonitost obrade ličnih podataka tužitelja cijnila u odnosu na odredbe relevantnih propisa, kojim je izričito određen pravni osnov i način obrade ličnih podataka obveznika RTV takse, te je na osnovu tako utvrđenog činjeničnog stanja, donijela osporeno rješenje. Činjenica zaključenja predmetnog ugovora samo potvrđuje zakonitost postupanja RTRS-a u postupku obrade ličnih podataka obveznika RTV takse. Osim toga, opštepoznata je činjenica da su javni emiteri u Bosni i Hercegovini sa telekom operaterima (BH Telekom, HT Mostar i Telekomunikacije RS-Mtel) zaključili Ugovor o naplati RTV takse, tako da ovu činjenicu nije bilo potrebno posebno dokazivati, niti je za tu svrhu potreban ugovor. Ovo iz razloga što predmetni ugovor ne predstavlja primarni pravni osnov za obradu ličnih podataka tužitelja u postupku naplate RTV takse, već samo potvrđuje zakonom utvrđene obaveze kako RTRS-a, tako i nadležnih telekom operatera u tom procesu.

S tim u vezi pravilno je u postupku koji je vođen utvrđeno da je RTRS lične podatke obveznika RTV takse prikupio od Telekoma srpske (Mtel-a), kao obrađivača, da je na osnovu zakona i zaključenog Ugovora o

naplati RTV takse broj 5682/05 od 18.11.2005.godine, uspostavljen odnos sa Mtel-om, kao obrađivačem, sve u skladu sa članom 12. navedenog Zakona za koju obradu nije potrebna saglasnost nosioca podataka niti je kontrolor dužan, suprotno prigovoru tužbe, da o tome obavještava nosioca podataka. Ovo proističe iz odredbe člana 6. stav 1. tačka a) Zakona prema kojem kontrolor može obrađivati podatke bez saglasnosti nosioca podataka ako vrši obradu ličnih podataka u skladu sa zakonom ili je obrada neophodna da bi se ispunile nadležnosti utvrđene zakonom, zbog čega se istaknuti prigovor tužbe u tom pravcu kao neosnovan odbija.

Ovaj sud u cjelosti prihvata sve zaključke tužene, nalazeći da je u upravnom postupku tačno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, da je na takvo utvrđenje pravilno primijenjen materijalni propis, te da je tužena dala pravilnu i jasnu argumentaciju za svoje zaključke. Kako su svi navodi tužbe u svojoj suštini prigovori žalbe na koje je tužena odgovorila, ovaj sud prihvata kao svoje iznijete razloge tužene i njenu pravnu argumentaciju, datu u obrazloženju osporenog rješenja.

Konačno, imajući u vidu da je obrada ličnih podataka izvršena u skladu sa zakonom, to su neosnovani navodi o povredi prava koja su tužitelju zagarantovana Ustavom i Evropskom konvencijom.

Imajući u vidu izloženo, ovaj sud nalazi da se osporeno rješenje zasniva na pravilno utvrđenom činjeničnom stanju, pravilnoj primjeni pravila postupka koji je prethodio donošenju konačnog upravnog akta i pravilnoj primjeni zakona, iz kojih razloga je tužba neosnovana, pa je primjenom člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH, odlučio kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR
Stanka Ćeklić

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA

Ljiljana Lalović

5